

Bernardín Šmíd

Odpusť krivdu svojmu blížnemu

V dnešnom prvom čítaní z knihy Ekleziastikus sme počuli tieto pravdy: „Hnev a nenávisť - obidvoje je odporne, len hriešnik sa ich pridíža.“ Aj podľa presvedčenia otcov púšte, nič tak rýchlo nemení dušu do podoby démona, ako dobrovoľná nenávisť. Boh je láska. Láska je zmyslom našej existencie. Vyžívať sa v nenávisti znamená vedome ísť proti svojmu zmyslu. Keď sa milujeme navzájom „Boh je v nás!“

„Kto sa chce pomstiť, zakúsi pomstu od Pána, ktorý si zachová jeho hriechy v pamäti“. Božie Slovo prisľubuje, že „ak sa hriešnik odvráti od svojich ciest, na jeho hriechy si viac Boh nespomenie.“ Existuje však výnimka. Keď sa človek chystá pomstiť, keď človek sám nechce odpustiť. Nakoniec i to dnešné podobenstvo ukazuje podobný prípad. Pán zo svojej nesmiernej dobrotivosti odpustil sluhovi dlh, veľkodušne na neho zabudol, nie naozaj, ale preto, že chcel na neho zabudnúť. Akonáhle však sluha neodpustil svojmu spolusluhovi, Pán na neho vytasil celú jeho predošlú dlžobu. Veru: „Kto sa chce pomstiť, zakúsi pomstu od Pána, ktorý si zachová jeho hriechy v pamäti.“

„Odpusť krivdu svojmu blížnemu; potom sa aj tebe, keď budeš prosiť, odpustia hriechy.“ Odpusť Ty a aj tebe Boh odpustí. Bojíš sa stretnutia s Bohom. Bojíš sa ako bude na teba prísny. Boh Ti v hodinke tvojho súdu nameria tým istým metrom, akým si Ty meral blížnemu. Nič nie je istejšie ako toto: „Odpusť krivdu svojmu blížnemu; potom sa aj tebe, keď budeš prosiť, odpustia hriechy.“ „Blahoslavení milosrdní, lebo oni dosiahnu milosrdenstva.“

„Ak človek prechováva hnev proti blížnemu, ako môže žiadať uzdravenie od Boha?“ Toto je základná pravda biblického uzdravovania, alebo uzdravovania na základe viery. Naše choroby nie sú pre Boha problémom. Ježiš nám zjavuje Božiu moc, ktorá kriesi dokonca mŕtvych. V chorobe nás nelikviduje Boh, ktorý je Život a chce život, ale likviduje nás náš nespravodlivý hnev. Boh je život a choroba je na opačnej strane ako život. Tam kde sa človek zrieka hnevu a nenávisti, tam kde sa človek rozhodne vedome odpúšťať, tam nachádza uzdravenie. Osobne poznám človeka, ktorý mal rakovinu a na mnohých miestach metastázy. Keď sa začal k Bohu modliť, pochopil, že sa musí zmieriť so svojimi blížnymi a rakovina aj s metastázami zmizla.

K nášmu uzdraveniu je potrebný súcit: „Nemá súcit s človekom sebe podobným a odprosuje za svoje hriechy!“ Starozákonný

pisateľ tohto textu sa tomu čuduje. Nemá súcit s človekom sebe odvažuje sa odprosovať podobným a za svoje hriechy. Súcit neznamená schválenie hriechu, ale pochopenie pre hrešiaceho, pre jeho slabosť, pre jeho morálnu biedu. Ježiš mal súcit aj s telesnou ale aj s duchovnou biedou. Ako sa napríklad zachoval k cudzoložnej žene, ktorú sa podľa Mojžišovho zákona chystali zabiť. Nepovedal jej, „Nič to nie je!“ Ale „Nikto ťa neodsúdil, ani ja ťa neodsudzujem? Chod' a už nehreš!“

„Prechováva v sebe hnev, hoci sám je smrteľným človekom; kto mu potom odpustí hriechy?“ Práve preto, že sme smrteľní a hriešni, máme byť solidárni. Nemáme v sebe prechovávať hnev voči človeku. Máme nenávidieť hriech, ale milovať hriešnika. My často robíme presne naopak. Milujeme hriech, ale nenávidíme hriešnika.

Keď nás už nič nevie podnieť k odpusteniu, tak počúvajme túto pravdu: „Pamätaj na svoj koniec a zanechaj nenávisť. Mysli na rozklad a smrť a ostaň verný príkazaniu. Pamätaj na príkázania a neprechovávaj hnev voči blížnemu! Spomeň si na zmluvu s Najvyšším a povznes sa nad urážku.“ Veľmi často sa hneváme kvôli veciam, ktoré pominú, napr. kvôli dedičstvu. Nič si z tohto sveta nezoberieme, len lásku v srdci, ak tam nejaká bude. Teda ak si pokúšaný k hnevu, myslí na rozklad a na smrť. Mysli na zmluvu s Najvyšším, ktorý ti prisľubuje za vernosť jeho príkazom, omnoho väčšie bohatstvo, ako to, ktoré opúšťaš, preto, aby si mohol odpustiť. Ak sa od teba žiada odpustenie, pamätaj, že Boh Ti odpúšťa nekonečne viac.

Na záver jeden výstražný príklad: „Dávid Hume bol anglický filozof, o ktorom sa hovorilo, že neverí v Boha. Občas sa u známych stretával s jedným kňazom. Ale stretnutie nikdy netrvalo dlho, lebo kňaz zakaždým demonštratívne odchádzal, len čo vstúpil údajne neveriaci filozof. Jedného dňa však Dávid Hume chytil kňaza za rukáv a povedal: „Kamže tak naponáhlo, priateľko? Mali by sme si na seba pomaly zvykať, lebo ešte dlho budeme musieť byť spolu. My dvaja sa stretneme na rovnakom mieste, totiž na mieste zatratenia. Ja pre nedostatok viery a vy pre nedostatok lásky.“ Prosme, aby nám Ježiš, ktorý nám naše hriechy odpustil a dáva sa nám v eucharistii, dal silu k odpusteniu naším blížnym. Odpustenie je zároveň aj cestou k psychickému a fyzickému zdraviu. Boh nestvoril smrť a neteší sa smrti živých. Boh chce zdravých ľudí. Hľadajme cestu uzdravenia, aby sme sebe urobili dobre a Bohu česť!

Svätý Matúš, evanjelista

*Kniežatá večnej otčiny,
kde vládne zvrchovaný Kráľ;
vás, učeníci, sám Ježiš
za apoštolov svetu dal.*

*V nebeskom Jeruzaleme,
kde sám Baránok slnkom je,
ste nerozborným základom,
ste perly krásne, žiarivé.*

*Slávi vás Cirkev Kristova,
že ste ju slovom šírili,
Nevestu svätú, vznešenú
krvou ste svojou zvlažili.*

*Až príde deň ten posledný
a Kristus k súdu zasadne,
aj vy s ním súdiť budete
v senáte slávy velebnej.*

*Nech vaše orodovanie
chráni nás stále, v každý čas,
nech zrno, čo ste zasiali,
prinesie rajské plody v nás.*

*Kristovi sláva, ktorý z vás
urobil poslov Otcových,
aj Duchu Tešiteľovi,
ktorý vám srdcia obnovil. Amen.*

Blázon si v srdci hovorí

Ž 53, 1: *Blázon si v srdci hovorí: „Boha niet.“*

Dobry Bože, ty vieš, čím žijeme, ako zmýšľame a čo si hovoríme vo svojom srdci. Naša reč srdca prezrádza, kto sme a akí sme. Aké je totiž naše srdce, takí sme aj my sami. A to, akí sme, prezrádza naše srdce, náš každodenný život.

Pane, ďakujem ti, že Ťa smiem poznať, že mi dávaš skusovať a presvedčiť sa, ako je dobré v teba veriť, dúfať a milovať. Zjavuje sa mi celá krása ľudskosti, keď prebývaš v mojom srdci; keď žijem vierou v teba, ktorou si si ma zamiloval a seba samého vydal za mňa.

Pane, keď sa modlím slovami tohto žalmu, uvedomujem si súvislosť medzi tým, čo si hovorím v srdci, a tým, aký som a ako žijem. Uvedomujem si skutočnosť, že tí, čo Ťa odmietajú, páchajú neprávosť, a niet toho, kto by robil dobro.

Viem, Pane, že by som klamal sám seba a zároveň druhých, keby som sa ústami hlásil k tebe a srdcom Ťa popieral.

Viem, že môj hriech by ma mohol zmiasť. Mohol by som Ťa vyznávať chcením, no bez tvojej milosti by som robil to, čo nechcem. Skúsenosť ma učí, ak sa moje srdce neodvráti od teba, ak je v mojom srdci bázeň voči tebe, ak si v srdci hovorím: *Boh ma miluje a nikdy sa ma nezriekne*, dokážem žiť radostne a s nádejou, pokojom a láskou, ktorá dáva všetkému zmysel.

Viem, že vtedy nikdy nestratím svoju ľudskú tvár. Viem, že ma nenecháš kráčať bludnou cestou. Viem, že nedovolíš, aby som utonul vo svojich nepravostiach.

Som si istý, že budem žiť pravý život. Som si istý, že ma neopustíš, ale daruješ mi plnosť radosti.

Nebudem sa báť, lebo viem, že ty mi pomáhaš. Nebude mi chýbať rozumnosť a budem Ťa, môj Bože, hľadať celým svojím srdcom.

Budem ti veriť a vierou dosahovať radosť, budem konať dobro a budem Ťa vzývať.

Môj Bože, odpusť mi, ak dosť nehovorím o tebe. Odpusť mi, ak vo svojom srdci dávam miesto myšlienkam a túžbam nelásky, posudzovaniu, porovnávaniam sa s druhými.

Odpusť mi, že si svoje srdce nechávam naplniť nepotrebným strachom.

Odpusť mi, keď sa zahrávam s pokušením nekonať dobro, ku ktorému ma povolávaš.

Odpusť mi chvíle, keď ti moje srdce nepatrí celé. Odpusť mi, keď v ňom dovoľujem vládnuť svojmu sebestvu.

Môj dobrý Bože, prosím, buď Pánom môjho srdca, nech si vždy v srdci hovorím: *Pán je Boh môjho srdca.*

Jozef Šuppa SJ „Modlitby srdca“

Jesenné kántrové dni: V stredu, piatok a sobotu sú jesenné kántrové dni. My budeme sláviť v piatok. Obsah dní: *poďakovanie za úrodu. Do kostola môžeme priniesť dary poľí, záhrad, ktoré nám Pán požehnal.*

Snúbenci: Snúbenci, ktorí hodlajú uzavrieť manželský zväzok, nech sa aspoň 6 mesiacov pred termínom sobáša prihlásia na farskom úrade. Je potrebné venovať dostatok času na svedomitú prípravu.

Podložky na kľačanie: V kostole máme nové podložky na kľačanie. Prosím, svoje vlastné podložky si vezmite domov a používajte tie, ktoré sú k dispozícii.

Zastupovanie: Od pondelka do stredy pre prípad pohrebu a zaopatrovania chorých ma bude zastupovať vdp. Ján Behula, farár z Báhoňa.

Objavovať zázraky

V lone Zeme je toľko zázrakov, ktoré túžia po tom, aby ich človek objavil, Náš život je plný zázrakov, ktoré chcú potešiť naše srdce, no my ich nevidíme. Pretože otvárame iba oči, nie však srdce. Pretože veci a ľudí, ktoré nám prichádzajú v ústrety, nemáme zo srdca radi. Nebudeš nikdy šťastný, keď sa netešíš zo slnka, ktoré svieti, z kvetu, ktorý kvitne, z dieťaťa, čo sa na teba smeje.

*Keď hľadáme na kvety, vtáky a na ľudí,
lebo ich máme zo srdca radi,
uvidíme vždy omnoho viac
a každý deň objavíme zázrak.*

Adalbert L. Balling „Mám Ťa rád“

Sväté omše v 24.týždni cezročného obdobia - (A)

18.IX. pondelok

18:00 *Nebude*

19.IX. utorok

18:00 *Nebude*

20.IX. streda

18:00 *Svätá omša v Štefanovej*

21.IX. štvrtok

08:00 *Na úmysel*

22.IX. piatok

18:00 *Za Ľuboša Žgřlika (10. výročie smrti)*

23.IX. sobota

08:00 *Poďakovanie za dar života a prosba o dar zdravia*

Upratovanie kostola č.d. 285-324

24.IX. 25. Nedel'a cezročného obdobia - (A)

08:00 *Za Božiu pomoc pre celú rodinu*

Lektori: *Vráblová M., Radakovičová J.*

11:00 *Za farníkov*

Lektori: *Kosnáčová T., Šustová D.*

14:00 *Posvätný ruženec a litánie*

Liturgický kalendár

18.IX. pondelok Sv. Jozef Kupertínsky, kňaz

19.IX. utorok Sv. Január, biskup a mučeník – **Esp**

20.IX. streda Sv. Ondrej Kim Taegon, kňaz a Pavol Chong Hasang a spoločníci, mučeníci – **Sp – kántry**

21.IX. štvrtok Sv. Matúš, apoštol – **Sviatok**

22.IX. piatok Sv. Emerán, biskup a mučeník – **kántry**

23.IX. sobota Sv. Pio z Pietrelčiny, kňaz – **Sp – kántry**

SILA UKRYTÁ V SRDCI

Kto môže povedať: „Ja som si srdce očistil, som čistý od hriechu?“ Dvojaké závažie a miera dvojaká, obidvoje sa prikrí Pánovi. Už chlapec dáva svojimi skutkami najavo, či je čisté a správne jeho konanie.“

(Prís 20,9-II)

Keby sme sa usilovali bojovať ako udatní muži, zaiste by sme pocítili Božiu pomoc z neba. Lebo on je vždy pripravený pomáhať tým, čo bojujú a dúfajú v jeho milosť, ba on sám nás uschopňuje bojovať, aby sme zvíťazili. Ak si myslíme, že duchovný pokrok závisí len od zachovávaní istých vonkajších predpisov, skoro bude po našej nábožnosti. Nuž priložme sekeru na koreň, aby sme, očistení od náruživostí, dosiahli pokoj srdca.

(Tomáš Kempenský - O nasledovaní Krista)

Keď som bol malý chlapec, vždy som niekoho obdivoval. Páčil sa mi napríklad Vinnetou alebo Old Schaterhand, známi hrdinovia Divokého západu. Ale aj mnohí iní silní odvážni muži. Chcel som byť ako oni. Chcel som byť silný a bojovať za dobro, za nejaké ideály. A tak som posilňoval, vyrobil si luk, pušku a bojoval v našich lesoch so všetkým možným. Keď Vinnetou zomieral, javilo sa mi to ako veľká krivda a najradšej by som sa šiel pomstiť banditom.

V mladom chlapcovi je vpísaná túžba byť silný, brániť a chrániť. Sila je veľký Boží dar. Časom som samozrejme pochopil, že tu nejde ani tak o silu svalov, ako skôr o silu ducha. Nie svaly robia muža silným, ale jeho charakter. Skutočná sila je ukrytá v srdci a je Božím darom. Hovorí sa, že slovo robí chlapa. A tak silný muž je charakter -chláp, čo si stojí za slovom.

Muž môže silu aj stratiť. Ako? Tak, že zničí svoje srdce.

Ako môže muž zničiť svoje srdce? Veľmi jednoducho, keď sa nechá niečím zotročiť. Zoberte si takého alkoholika - muža závislého na alkohole. Je slaboch; alkohol ho premohol. Vzal mu silu. A on teraz nedokáže premôcť pohárik. Potom je sebecký, kričí, nadáva, ničí, ubližuje. Ubližuje tým, ktorých mal chrániť: manželke a deťom. Vidíte, muž môže zničiť Boží dar sily. Nejde len o alkohol, ale o každú závislosť, ako napríklad: pornografiu, drogy, počítače... Nič nesmie byť silnejšie ako muž. Ak si muž uchráni svoju silu - pevný charakter - je schopný darovať lásku. Muž bez sily je bezcharakterný a dokáže milovať len seba.

Ako je to s твоjím charakterom? Nie je tak trochu pokrivený? Si naozaj človekom, ktorý si stojí za slovom? Svedčí tvoj život o твоjich slovách? Je súlad medzi твоjimi slovami a skutkami? Čo z toho, ak si plný prázdnych rečí? Radšej hovor menej, a viac konaj! Tvoje skutky vypovedia viac než slová. Ak budeš mať úprimné a čisté srdce, budeš silný a všetko premôžeš. Pestuj svoj charakter zriekaním sa, každodennými maličkými a skrytými obetami. A tvoja sila bude rásť. Tvoj charakter bude pevný ako kameň, ktorý len tak ľahko nik nezlomí. A na tomto kameni, ako na základe, môžeš stavať dom svojej svätosti.

Ďakujem, Pane, za srdce, ten tajomný a veľký dar. Kto sa v ňom má vyznať? Často nerozumiem jeho hnutiam,

no ďakujem zaň. V srdci sa ako semienko ukrýva sila. Len ju prebudiť, dovoliť semienku rásť. Obdivujem aj Tvoju silu, môj Pane. Obdivujem, ako si bojoval s pokušeniami, ako si bojoval s tými, ktorí tí kládli pasce, ako si znášal nespravodlivý výsluch, bitku a pľuvance, rany biča, ako si po každom páde s krížom znova vstal a ako si sa nechal pribiť na kríž. Ďakujem za Tvoj príklad. Áno, mal si silu zomrieť za nás, lebo si mal milujúce srdce. Očistiť aj moje srdce a urob ho pevným, aby som z lásky všetko zniesol.

Marián Sivoň „Moderný svätý“

Slniečnica a vrabec

Je neuveriteľné, čo môže Boh urobiť z črepín nášho života, keď mu ich zveríme.

Blaise Pascal

Medzi starou drevenou debnou a škatuľou z pracieho prášku rástla malá slniečnica. Okolo nej bolo samé haraburdie a odpadky. Naširoko - naďaleko bola jediným kvetom. Nikto nevedel, prečo práve tam rastie.

Slniečnica bývala často veľmi smutná a v noci snívala o šťavnatých lúkach, pestrých kvetinových záhonoch a o motýľoch poletujúcich okolo nej.

Jedného dňa k nej priletel malý strapatý vrabec a obdivoval ju s otvoreným zobákom.

„Aká si krásna, aká nádherná,“ pípал vrabček.

„To teda vôbec nie som,“ odpovedala slniečnica smutne. „Mal by si vidieť moje sestry, tie sú desať ráz také veľké ako ja. Ja som malá a škaredá.“

„Pre mňa si najkrajšia,“ zaštebotal vrabec a odletel.

Vtáčik navštevoval kvetinu každý deň. A slniečnica každý deň trochu povyrástla a koruna jej žiarila každým dňom krajšie. Spriatelili sa.

Ale jedného dňa vrabec neprišiel. Neprišiel ani na druhý deň, a slniečnica si robila oňho veľké starosti. Keď sa nasledujúce ráno zobudila, vrabec ležal vystretý pred ňou. Nesmierne sa prefakla. „Si mŕtvy, priateľ môj? Čo sa ti stalo?“ Vtáčik pomaly otvoril oči. „Celé dni som na smetisku nenašiel ani zrnko. Už nemám silu. Prišiel som k tebe umrieť.“

„Nie, nie,“ zvolala slniečnica, „počkaj chvíľu!“ Sklonila svoju ťažkú korunu a už aj padali z nej zrnká na zem. „Pozob ich, priateľ môj, dajú ti novú silu!“

Vrabček z posledných síl rozlúskal niekoľko zrníek a vyčerpaný ostal ležať. Na druhé ráno sa však cítil zasa silný a mocný. Chcel sa slniečnici poďakovať, ale ako sa len prefakol, keď ju zazrel. Žlté okvetné lístky mala ovisnuté, listy jej bezvládne viseli nadol. „Čo je s tebou?“ zapípal prestrašene.

„Nerob si starosti,“ povedala slniečnica. „Môj čas sa chýli ku koncu. Vieš, vždy som si myslela, že zbytočne stojím na tomto smetisku. Ale teraz viem, že všetko má svoj zmysel, aj keď to niekedy nechápeme. Ja by som bola bez teba stratila chuť do života a ty bezo mňa svoj život. Pozri, na zemi je ešte mnoho zrníek. Pozob ich, ale zopár ich nechaj ležať, možno tu jedného dňa rozkvitne veľa slniečnic a okolo nich budú opretekly lietať strapaté vrabce a pestré motýle.“

Keď príde súdny deň, zaiste sa nás nebudú spytovať, čo sme čítali, ale čo sme robili. Nebudú sa spytovať, ako múdro sme hovorili, ale ako nábožne sme žili.

Tomáš Kempenský

Max Rosler „Skoré uzdravenia“

Na minútku

Chcem si urobiť vodičák na autobus

Ešte počas štúdií v seminári som si urobil vodičák na autobus. Prišiel som za prefektom a pýtam sa ho: „Chcel by som si urobiť vodičák na autobus. Mohol by som?“

„Čo si normálny? Na autobus? Načo ti to bude?“ „Viete, my robíme s deťmi a mládežou...“ „A čo chceš odo mňa?“

„Keby niekto prišiel, aby ma nevyhodili zo seminára.“ Mal som tichý súhlas prefekta.

Keď sme v autoškole jazdili na autobuse, vždy, keď išli bohoslovci oproti, robil som sa, že mi niečo spadlo. A inštruktor sa vždy pýtal, čo mi je.

„Nič, tuto hľadám niečo, spadlo mi...“ Nechcel som, aby ma videli.

Potom sme dostali pneumatiky na autobus. „Chlapci, máme gummy, dokúpime autobus!“ Urobili sme to tak, že sme pneumatiky predali a za ne sme kúpili starý autobus, „ertéočku“. Ešte aj na tehly nám zvýšilo. Rozmýšľal som, kde tento starý autobus dať. Napadlo mi, že ho budem parkovať za seminárom, tam ho nikto neuvidí.

Prišiel za mnou správca:

„Maroš, čo si to kúpil za zelovoc?“

Hovorím: „Ako viete, že je to moje?“

„A čie by to bolo?“

Potom prišli sestričky, aby som ich povozil. „Povozte nás, povozte!“

„Môžem, ale mám podmienku!“

„Akú?“

„Všetky musíte ísť na spoved!“

Jedna z nich nechcela ísť. Pýtam sa jej: „Prečo nechcete?“

„Viete čo? Vy máte každý rok niečo nové. Počkám, až vyradia nejakú helikoptéru a potom s vami pôjdem!“

Raz nás s touto „ertéočkou“ chytili, keď sme vozili jedenástmetrové drevá. Vybrali sme zadné sklá, trčalo to von a na drevách červená zástavka. Poslednú jazdu šoféroval kaplán, keď ho zastavili policajti. Zjednával som s nimi: „My nemáme na to, aby nám niekto doviezol dosky, tak sme museli takto...“

Jeden z chlapcov mi potom hovorí: „Farár, a vieš, prečo nás s kaplánom chytili?“

„Neviem!“

„Lebo s tebou sa vždy modlíme *Pod tvoju ochranu* a s ním nie.“ Smiali sme sa.

Farár Marián Kuffa „Maturita z lásky“

Zamyslenia

Žiť zo spomienok

Možno už vybledli vaše spomienky na krásne letné dni. Nezáleží na tom, či ste ich prežili pri Jadranskom či inom mori, v Tatrách alebo na Orave. Možno mnohým sa ušla dovolenka len „po slovensky“ s robotou na dome, chate či v žatve, alebo strávená iným pracovným spôsobom. Napriek tomu všetci sa zhodneme v tom, že leto má svoje

jedinečné čaro.

Človek vie žasnúť nad vychádzajúcim slnkom, letným dňom plným farieb a života. Sladko nám padne oddýchnuť si v tóni storočnej lipy pri „božej muke“, či pookriať pri horskej bystrine; započúvať sa do orchestra zvoncov pasúceho sa stáda, ale aj vojsť do Božieho chrámu, kde ne jeden z nás našiel osvieženie v príjemnom chládku, ale predovšetkým sa obohatil v rozhovore s Bohom.

Áno, mnohoraké podoby má leto. Priznajme, smutno nám je za ním, najmä vo chvíľach, keď na nás doliehajú nové a nové povinnosti a dýchavičné tempo života, ktoré nás unavuje. Napriek tomu však nemusí byť všetko v tomto smere stratené.

Oblúbený súčasný náboženský spisovateľ Anzelm Grún uvádza, že prví mníši vyvinuli metódu, ako žiť naplno v prítomnosti Boha v každej situácii. Teda inými slovami: ako prežiť chvíle tichého šťastia aj vtedy, keď to v živote nie je najľahšie. Bola to meditatívna metóda nazvaná *ruminatio*, čo znamená doslovne *prežúvanie*. Vzali si do úst niektoré slovo Písma a opakovali si ho. Opakovali si ho vo svojom srdci, pozerali sa naň zo všetkých strán. Tak sa zaoberali jediným slovom Písma po celé dni, ono sa stávalo pre nich skutočnosťou a premieňalo ich. Dalo im pevný postoj voči nepokoju ich ducha a vrave tohto sveta. Zároveň im to umožňovalo vžiť sa do prežívanej situácie a lepšie ju chápať. Niečo podobné, aj keď to nie je adekvátne, by sme mohli azda urobiť s našimi zážitkami z leta.

Z obdobia Otcov púšte pochádza zvyk, ktorý porovnáva naše správanie so správaním koňa a ľavy. Ťava sa uspokojí s trochou potravy a ustavične prežúva. Kôň potrebuje oveľa viac potravy a nikdy nie je nasýtený. Otec pustovníctva sv. Anton Veľký nás nabáda, aby sme s hodnotami nezaobchádzali ako kone, ale ako ľavy. Aby sme do seba nepchali stále nové a nové zážitky, ale aby sme uchovávali vo svojom srdci to málo, čo sme zažili. To nás posilní a potom budeme môcť z toho žiť.

Nie, v žiadnom prípade nie sme rojkovia, ktorí by chceli žiť zo šťastných a pekných chvíľ a utekať tak z reality denných povinností. Dejiny spásy sú preniknuté častým spomínaním na „dobré časy“. Pripomeňme si Mojžiša, ktorý pred svojou smrťou hovorí o veľkých skutkoch Božích a pripomína Izraelitom - to veľké a krásne, čo prežili pod Božou ochranou. Podobne aj diakon Štefan, keď horí za prijatie Ježiša ako Mesiáša, svojou ohnivou rečou v krátkosti predstavuje svojim neprajníkom bohaté udalosti, ktoré prežili ich predkovia v minulosti, keď ich Boh viedol svojou otcovskou rukou.

Túto skúsenosť - žiť zo spomienok na predchádzajúce obdobie, ktoré malo svoju podobu šťastia, potvrdili aj mnohí nevinne väznení v päťdesiatych a šesťdesiatych rokoch 20. storočia za náboženskú slobodu, keď často na samotkách prežívali celé dni a noci bez toho, že by vedeli, ktorý je deň. Svedčí o tom napríklad aj evanjelický teológ Dietrich Bonhoeffer, ktorý píše z koncentračného tábora, ako si vo svojom vnútri vyvolával spomienky, ktoré mu v samote jeho väzenskej cely dávali nové svetlo. Zachoval si v srdci živú spomienku na rôzne stretnutia, na bohoslužby, ale aj na istý koncert a potom žil z týchto hodnôt v tejto nepriaznivej dobe.

Zachovajme si aj my vo svojom srdci a vo svojich spomienkach to krásne a obohacujúce, čo sme prežili, aby sme ani vo chvíľach všednosti nestratili radosť zo života a svetlo na našej životnej ceste k večnému cieľu.

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku